

Ahots ezkutua

Aymanek sei urte zituen eta sekretu oso berezi bat zuen: bere ahotsa ezkutatuta zegoen.

Ez hitz egin nahi ez zuelako, baizik eta lotsati sentitzen zelako eta oso zaila egiten zitzaiolako besteen aurrean bere burua adieraztea.

Goizero eskolan, Aymanek bere ikaskideei begiratzen zien: batzuek asko hitz egiten zuten, galderak egiten zituzten, txisteak kontatzen zituzten…

Eta isilik irribarre egin besterik ezin zuen egin.

“Gaur hitz egingo dut…” pentsatzen zuen egunero. Baina unea iritsi zenean, hitzak bihotzean ezkutatzen ziren.

Egun batean, bere irakasleak, Núriak, ikusi zuen Aymanek asko zuela esateko.

“Ayman”, esan zion ahots leunez, “Badakit gauza oso garrantzitsuak dituzula barruan. Gaur zerbait berezia egingo dugu”.

Talde osoa bildu eta joko bat proposatu zuen: “Hitz Magikoak”.

Haur bakoitzak gustuko zuen zerbait edo zuen galdera bat esan behar zuen. Baina arau bat zegoen: inork ezin zuen inor eten, eta denek arretaz entzun behar zuten.

Ayman urduri sentitzen zen. Bihotza taupaka ari zitzaion.

“Ezin dut…” pentsatu zuen.

Baina ikaskideek irribarre egin eta animoak eman zizkioten: erpurua gora, irribarre bat, “Tira, egin dezakezu!”.

Konfiantza keinu txiki horrek bere hitzak eguzkira esnatzen diren loreak bezala isurtzen hasi zituen.

“Dinosauroak marraztea gustatzen zait… eta kolore berdea eta urdina!” esan zuen ahots leun baina garbi batez.

Ikaskide guztiek txalo egin zuten. Batzuek harriduraz eta pozez oihu egin zuten.

Aymanek hain zabal irribarre egin zuen, ezen bihotza zirraraz dantzan ari zitzaion.

“Agian maizago hitz egin dezaket…” pentsatu zuen.

Egun hartatik aurrera, Ayman gauza gehiago partekatzen hasi zen: bere etxeari buruzko istorioak, animaliei buruzko galderak eta baita txisteak ere.

Urduri sentitzen zenean, ikaskideen eta Núriaren keinua gogoratzen zuen: denak bere ondoan zeuden, entzuten.

Goiz batean, irakasleak esan zuen:

“Ikusi al duzue nola aurkitu duen Aymanek bere ahotsa?”

Eta Aymanek, barre handi batekin, erantzun zuen:

“Bai! Eta zuei guztioi esker, orain badakit neure burua adierazi dezakedala eta nire hitzek balioa dutela”.

Horrela, Aymanek ikasi zuen beldurra izatea normala dela, baina adiskidetasunarekin, pazientziarekin eta konfiantzarekin, ahots lotsatienak ere ozen eta argi entzun daitezkeela.